

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Λοιπὸν καὶ πάλι ἴστη γραμμὴ σταθῆκαν τὰ φουσατά
κι' ἀντήχησε ἡ μουσικὴ καὶ ἄρχισ' ἡ παράτα.
- Π.—Γιὰ τέτοια κουρβιφέξαλα πεντάρα δὲν μὲ μέλει.
- Φ.—Λοιπὸν εἰς τὴν Μητρόπολι ἐπήγαν οἱ ἐν τέλει
καὶ ὁ Μεγαλειότατος μετὰ τῆς βασιλίσσης,
καθὼς καὶ ὁ Διάδοχος τοῦ θρόνου μας ἐπίσης,
εἰς τὸν ὁποῖον, Περικλῆ, ὁ νῦν Πρωθυπουργεῦον
καὶ ξύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν πλουτίζων καὶ πτωχεύων
διακοσίας στρωγγυλὰς χαρίζει χιλιάδας
καὶ κτήματ' ἀναρίθμητα, τοῦπίκλῃν Μανωλάδα,
τοῦτέστι δάση σκιερὰ καὶ γαίας ἀροσίμους,
πρὸς τούτοις δὲ ποτιστικὰς καθὼς καὶ βοσκησίμους,
μὲ σπύλια, μὲ φάραγγας, μὲ τόσην πρασινάδα,
μὲ ἄλλους λόγους, Περικλῆ, ἀτέρμονα κοιλάδα,
ἀνθοῦσαν, μυριόκαρπον, διαίτημ' ἀηδόνων,
ἀνήλιον, ἀνήνεμον ἐκ πάντων τῶν χειμῶνων,
πηγαὶ δὲ καθαρότεραι κι' αὐτῆς τῆς Κασταλίας
ἐν μέσῳ τόσης μουσικῆς καὶ τόσης συναυλίας
κυλίου νῆμα διαυγῆς μὲ πολυκάμπτους γύρους,
ἠδέως θωπεύμενον ἀπὸ λεπτοῦς ζεφύρους,
κι' ἂν εἰς αὐτὸ κατοπτρισθῆς ἐσὺ ὁ μπεχλιδάνης,
τὸ διαυγῆς του κρύσταλλον ἀμέσως θὰ ρυπάνης.
Τοιαῦτα οὖν, βρὲ Περικλῆ, ὁ νῦν Πρωθυπουργεῦον
καὶ ξύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν πλουτίζων καὶ πτωχεύων
δωρεῖται ἴστον Διάδοχον τοῦ Πορφυρογεννήτου
διὰ γενναίας δωρεᾶς, στερρᾶς κι' ἀμετακλήτου,
διὰ νὰ μένουν κτήμα του καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
καὶ πρὶν ἀκόμη ἀνεβῆ ἴστον πατρικὸν του θρόνον,
δυνάμει τοῦ βασιλικοῦ αὐτοῦ δωρητηρίου,
νομίμῳ δικαίωματι καὶ κατοχῇ κυρίου,
κι' ἐπικαρποῦται τὴν νομὴν βοσκῶν καὶ οἰκοπέδων
κι' αὐτὸς καθὼς κι' οἱ παῖδες του κι' οἱ παῖδες οἱ ἐκ παίδων,
ὁπόσους ἡ βασιλικὴ παρέχει γονιμότης...
- Π.—Ἐν τούτοις, φίλε Φασουλῆ, τὰ πάντα ματαιότης.
- Φ.—Βρὲ ἀσικτιρ καὶ σύ, χαλέ, γκρεμίσου ἀπ' ἐμπρὸς μου,
μ' αὐτὴν τὴν ματαιότητα μ' ἐξάλισες τοῦ κόσμου.
Ἐδῶ, μωρέ, κληρονομεῖ ὁ ἄλλος Μανωλάδα,
καὶ σὺ ὡσὰν κοπρόσκυλο ζαπλόνεις ἴστη ἴλακάδα,
κι' ὑπὸ τὸ φῶς τῶν φλογερῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων
διὰ τὴν ματαιότητα θρηνεῖς τῶν ἀνθρωπίνων,
καὶ μὲς ἴστην τόση φτώχεια σου καὶ μὲς ἴστη στενοχώρια
οὔτ' ὁ Λεβίδης κἂν αὐτὸς σοῦ στέλλει ἀποφόρια.
- Π.—Τὸ ἔλαβες τὸ ἴσώδρακο;
- Φ.— Πολλοὶ μοῦ εἶπαν φίλοι
πῶς ὁ Στεφίκος σκέπτεται νὰ μοῦ τὸ ἀποστείλῃ,
κι' ἂν μοῦ τὸ στείλῃ, Περικλῆ, ἀμέσως θὰ τὸ βάλω
καὶ μὲ φωνὴν περιπαθῆ καὶ λιγυρὰν θὰ ψάλω:
«Σὰν τοῦ Στεφίκου τὸ βρακὶ καὶ τέτοια βρακοζῶνα

- σὰς βεβαιῶνω, βρὲ παιδιὰ, δὲν εἶδα ἴστον αἰῶνα.»
- Π.—Λοιπὸν τί ἄλλο;
- Φ.— Τίποτα...
- Π.— Εἰς τὴ βουλὴ πηγαίνεις;
- Φ.—Σὰν μοῦ καπνίσῃ κάποτε...
- Π.— Καὶ τί ἐκεῖ μαθαίνεις;
- Φ.—Ὅ,τι καὶ σὺ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ δὲν πηγαίνεις διόλου.
- Π.—Τί θέλεις δηλαδὴ νὰ ἴπης, κανάγια τοῦ διαβόλου;
- Φ.—Θέλω νὰ ἴπῃ πῶς τίποτα δὲν θὰ σοῦ ἴπῃ καὶ πάλι.
- Π.—Θὰ φῆς καμμία καρυδιὰ ἐπάνω ἴστον κεφάλι.
- Φ.—Βρὲ πῆγαίνε ἴστον διάβολο καὶ μούγινες κουνούπι.
- Π.—Μὰ δὲν ἐδιθάσασες, μωρέ, τὸν λόγο τοῦ Τρικούπη;
- Φ.—Βρὲ ἄφησέ με ἴσουχο γιατί θὰ κοινωνήσω,
καὶ διὰ τὰ ἐπίγεια δὲν θέλω νὰ ἴμιλῃσω.
- Π.—Κι' ὁ Δεληγιάννης, Φασουλῆ;
- Φ.— Φτοῦ! φτοῦ! μὴ μὲ κολάζῃς
κι' εἰς πειρασμόν, βρὲ Περικλῆ, ἀδίκως μὴ μὲ βάζῃς.
ὦ! σ' ἐξορκίζω, ἀδελφέ, κατὰ θεοῦ τοῦ ζῶντος,
τοῦ ἄλλοτε πρὸς χάριν μας τὰ πάνδεινα παθόντος
μὲ πορφυροῦν ἱμάτιον κι' ἀκάνθινον στεφάνι,
γιὰ τὸν Τρικούπη μὴ ἴρωτῆς καὶ γιὰ τὸν Δεληγιάννη.
Θέλω νὰ εἶμαι μόνος μου μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου,
δὲν θέλω διόλου ψέμματα νὰ ἔχω μὲς ἴστον νοῦ μου,
τοῦτέστι περισσεύματα, ἐλλείμματα καὶ ἄλλα,
ὁποῦ τὰκούει ὁ Χριστὸς κι' ἀρχίζει τὴ φευγάλα.
- Π.—Ἄλλ' ὅμως ἡ ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν ἐκεῖνη
πῶς σοῦ ἐφάνη, Φασουλῆ, κι' ὁ κόσμος πῶς τὴν κρίνει;
- Φ.—Βρὲ μὴ μοῦ βγάξῃς, μασκαρᾶ, καὶ ἄλλαις ἱστορίαις,
μὴ μοῦ ἴμιλῃς, βρὲ Περικλῆ, πρὸ πάντων γιὰ κυρταίς.
Βρὲ ἄφησέ τῆς ἴσουχαις νὰ γράφουν ὅ,τι θέλουν
καὶ πᾶν χρηστὸν καὶ φρόνιμον κι' αὐταῖς νὰ παραγγέλλουν
ὡς ἀποκτοῦν ὀργήγορα τὸν τίτλον τῶν μητέρων
καὶ ὡς γεννῶνται, Περικλῆ, ἐκ σεβαστῶν γαστέρων
πολιταὶ καὶ πολιτίδες ποῦ νάχουν μὴ φροντίδα
πῶς νὰ ἐκδώσουν καὶ αὐτοὶ καμμιά ἐφημερίδα.
Δὲν θέλω περὶ γυναικῶν ν' ἀρχίσωμε παρλάταις,
γιατί αὐτὰ τὰ λαδερὰ κι' ἡ χαθικροσαλάταις
τί νὰ σοῦ ἴπῃ, βρὲ Περικλῆ, πολὺ μὲ σκανδαλίζου
καὶ θυληκὰ δαιμόνια ἐμπρὸς μου πτερυγίζου.
Γιὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ παραίτα τῆς καὶ σκόλα,
διότι θέλω ἄσπιλος κι' ἀμόλυντος καθ' ὅλα,
ἀπηλλαγμένος σκέψεων καὶ πειρασμῶν μυρίων,
νὰ μεταλάβω τῶν σεπτῶν κι' ἀχράντων μυστηρίων.
Κι' ἂν θέλῃς τώρα, Περικλῆ, καὶ σὺ συχώρεσέ με,
καὶ πάρε τὸ μπαστοῦνι σου καὶ ξυλοφόρτωσέ με,
καὶ σ' εὔχομαι καλὴ Λαμπρῆ μ' αὐγὰ καὶ μὲ κουλοφ...
- Π.—Ὅρσε λοιπὸν δηρὸ φάσκελα ἴστην ἀπλυτῆ σου μούρη.